

ecos

ELOGI SENTIMENTAL DE LA COCA AMB CIRERES

Doneu-me aquests dies la clàssica, la dolça, la tendra coca amb cireres!

Hi ha qui es burla d'ella. Hi ha qui la troba vulgar i plebeia. Qui prefereix menjar l'orgullós braç de gitano, l'embafada pinya d'Amèrica o la merenga llefiscosa. Jo no vull treure'ls-hi el mèrit, però confesso que res no m'alegra tant com tenir a la taula un bon tall de coca amb cireres.

Jo no sé que tindrà aquesta superfície suculenta, coberta de les roges cúpules del fruit primaverall; jo ignoro les singulars virtuts químiques i biològiques d'aquesta simbiosi entre la pasta i la cirera, però asseguro que al menjar-la, entren en turbulència dins dels vostres humors uns generosos fermentes de joventut.

No importa que tingueu malalties de l'estómac, del fetge o dels budells. Mengeu-la a dinar i a brenar; mengeu-la tothora. Jo us asseguro que us nodrireu, que treureu a fora totes les roïndats i mudareu la sang i els colors.

Sí. Doneu-me per Corpus la saludable, l'agradosa, l'ensucrada coca amb cireres!

No és tan sols el teu gust, de modulacions diverses, segons la maduresa i la cocció, el que ens encanta; no és sols el teu aspecte d'ubèrrima abundància; no és sols el teu olor, sà i prometedor; no és la teva alegria, despertadora de la joia de les criatures que et porten com una roja paleta darrera dels gegants; no és el teu símbol, d'ordenada agrupació col·lectiva per fer el bé comú; és la teva clàssica aparició el que ens commou i ens alegra. És el teu vestit de festa, roig com la barbellera del gall d'indi, bru com el panellat de Tots Sants.

Doneu-me, doneu-me la bona coca amb cireres! Vosaltres, coques humils, adquirides per modest peculi, balleu amb els altres menjars de festa la sardana de la nostra vida, rodant sempre, interrompint amb la vostra aparició — com unes joioses batialles, com el dringar d'una campaneta d'argent — la monotonia gris dels nostres dies.

Allí on va, regna l'alegria. Doneu-me la bona, la puntual, la bene mèrita coca amb cireres!-GESTUS.

Salud! gran patriota Aiguader

Benvingut sia entre nosaltres el doctor Aiguader, per a rebre col·lectiva manifestació de simpatia dels seus compatriotes i dels fervorosos admiradors dels nostres pobles comarcans, en l'àpat organitzat per Foment Nacionalista Republicà, la pairal casa reusenca de la devoció als ideals d'amor a Catalunya i a la Llibertat.

Ben guanyada la té el nostre il·lustre company, la radiant glorificació que avui nimba el seu nom. Persecucions, exilis, empresonaments i ferotges menaces, han trencat moltes hores la placidesa de la vida en la llar del doctor Aiguader, el gran patriota amarat d'ansies d'alliberament i de progrés, i per això víctima dels despotismes de les dictadures que havem patit.

L'alcaldia de Barcelona, els càrrecs de Conseller de la Generalitat, i de dirigent del partit d'Esquerra Republicana, amb tot i llur gran significança, no representen pas encara tota la investidura de recompensa que de Catalunya mereix l'illustre director de "Monografies Mèdiques".

Nostre volguéssim amic, no és pas d'aquests patriotes farandulers c'pervinguts de darrera hora, que amb ostentacions, ridícules i tot ben sovint, volen fer creure que conveniència o moda és igual que convicció. Ja des de l'edat de les il·lusions la vida del nostre company, s'ha desenvolupat en l'apostolat d'idees de redempció social i patriòtica.

Resulta oportú el recordar avui, que fa més de vint anys que es celebrava en el Centre de Lectura, el I Congrés Regional d'Ateneus i Centres de Cultura on el doctor Aiguader amb el doctor Queraltó, portaren tot el pes de les tasques de la "Comissió d'Higiene i Medicina Social", que acabaren amb el formulat d'unes conclusions de tònica progressiva i ben catalana.

I serà quasi en el mateix lloc, on aquesta nit els devots de Reus i ses comarques rendiran tribut d'admiració al gran propulsor de l'obra d'alliberament i progrés patri.

Salut! gran patriota Aiguader.

P. B. P.

La migrada afició sardanista

Quan el dictador somniava en anorrear per complet els nostres sentiments, ballàvem sardanes, per que, encara que silent, era un gest rebel que demostrava la nostra irreductible catalanitat, i essent la sardana la dansa nacional de Catalunya, i ballant-la es feia acatament i homenatge a la nostra terra vexada.

Com que la demostració dels nostres sentiments no passava desapercibuda, nefastes disposicions governatives es cuidaren de posar traves i entorpiments al desenvolupament sardanista, que es traduïa aviat en minva d'entusiasme col·lectiu, el qual, malauradament, s'ha anat accentuant.

D'ençà de l'adveniment de la República, han anat derogant-se els decrets que ofegaven la nostra personalitat, i avui, que tornem a gaudir altra volta dels nostres drets amb tota llibertat, la dansa nostra, malgrat l'enfervoriment

provat que produeix als nostres ideals, gairebé no dona senyals de vida a la nostra ciutat.

Si ens interesés la sardana com espectacle o com diversió, no hauríem agafat la ploma per defensar-la. Si la sardana ens mereix totes les simpaties, és perquè, tenim el convenciment, que puntejant-la i enllaçades les mans en abraçada, aprenem a estimar-nos i a estimar les nostres coses i de la joventut, un nou sardanista és un nou soldat per la causa de Catalunya.

Són els nostres desigs, que vingui una reacció per part de tots els sardanistes i veritables catalans, que permeti, formar un ambient que faci factible la reorganització de tots els elements que simpatitzen amb la nostra dansa, per tal que es puguin donar al nostre poble audicions setmanals de sardanes, com en altres temps.

C. E.

EL PRIMER DIARI SOSPES
PER LA DICTADURA FOU
FOMENT

Improvisacions

GINESTA. — Camí de Barcelona, la ginesta m'enviava el seu salut i l'alegria del seu somriure per l'obertura de les finestretes del tren que corria adelerat. Oh, quin bell espectacle! Vistes des del fons de la trinxera per on el convoi caminava, les ginesteres que florien a la cresta del marge alterós exhibien les seves flors sobre l'atzur d'un cel campit de nou en una migdiada de començaments de juny.

Us hi heu fixat mai com és de bell el groc calent de la ginesta contrastant amb un blau que carmineja...?

Jo no conec cap imatge descrita per poetes que em produeixi una impressió aproximada a la que experimento davant d'una ginestera ben florida. I això que la flor de la ginestera ha estat cantada per tothom.

De tots els cantaires, el que ha trobat potser la nota més vibrant, ha estat Maragall.

Es Maragall qui ha dit que la flor catalana és la ginesta.

Es Maragall qui ha dit que quan la veia en les costes de les muntanyes tan alegre i lluminosa, li semblava l'ànima del nostre poble florint. I li semblava l'ànima del nostre poble, perquè la ginesta vol veure el mar... i el mar és l'enamorat de Catalunya. Evidentment la ginesta és la nostra flor nacional; és la flor de la qual n'hem fet un emblema:

*En la flor de la ginesta
Catalunya m'ha parlat;
m'ha parlat de la gran festa
de la nostra llibertat.*

Gràcies a la ginesta, agermanada amb les roelles, quan menys en primavera no ens hem quedat mai sense bandera. En les hores de la més ferotge persecució, quan els tirans consideraven delictes imperdonable l'exhibició de la nostra ensenya gloriosa i aquesta era bandejada de tots els llocs públics per a refugiar-se en la llobreguesa de l'amagatall, esperant que pasés la nuvolada negra per a tornar a espategar a la llum del sol, un manyoc de ginesta i de roelles en el pit o en les mans de la catalana catalanista eridava follament davant dels opressors: Visca Catalunya!

IGNOT